

ΕΘΝΙΚΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ Γ' ΜΕΡΟΣ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Β' ΤΑΞΗ

2^{ου} ΓΕ.Λ. ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

ΣΧ. ΕΤΟΣ 2014-2015

Στο Γ΄ μέρος της εργασίας μας παρουσιάζουμε τους:

1. Αδελφούς Ζωσιμάδες
2. Μιχαήλ Τοσίτσα
3. Θ. Αρεταίο
4. Ιω. Βαρβάκη
5. Χρ. Μπαρμπέρη

Αδερφοί Ζωσιμάδες

Τα Ιωάννινα είναι απόλυτα ταυτισμένα με τους αδερφούς Ζωσιμάδες. Το κληροδότημά τους είναι στο επίκεντρο των συζητήσεων και μνημόσυνα τελούνται στη μνήμη τους κάθε χρόνο. Προτομές τους έχουν τοποθετηθεί μπροστά από τα εκπαιδευτήρια που αυτοί ίδρυσαν και κεντρικοί δρόμοι φέρουν το όνομά τους. Η γενέτειρά τους συνεχίζει να απολαμβάνει τις αγαθοποιούς ευεργεσίες τους και σήμερα. Για τα Γιάννενα, αλλά και την Ήπειρο, οι αδερφοί Ζωσιμάδες είναι οι “μέγιστοι εθνικοί ευεργέτες”.

Ήταν έξι αδέρφια, οι Ιωάννης, Αναστάσιος, Νικόλαος, Θεοδόσιος, Ζώης, Μιχαήλ, και τρεις αδερφές, οι Αλεξάνδρα, Ζωίτσα, Αγγελική. Πατέρας τους ο εύποροςπραματευτής Χατζή - Παναγιώτης Ζωσιμάς, και μητέρα τους η γιαννιώτισσα αρχοντοπούλα Μαργαρίτα Τσουκαλά.

Γεννήθηκαν όλοι τους στα Γιάννενα ανάμεσα στα 1754 και 1762. Πολύ νωρίς ξενιτεύτηκαν, στη μεν Νίζνα της τότε Ρωσίας οι Ιωάννης (πέθανε εκεί νεότερος σε ηλικία 19 χρόνων), Αναστάσιος και Ζώης, στο δε Λιβόρνο της Ιταλίας οι Θεοδόσιος, Νικόλαος και Μιχαήλ.

Επιδόθηκαν με ζήλο στο εμπόριο. Έτσι πολύ σύντομα απέκτησαν τεράστια περιουσία. Αργότερα πήγε στη Ρωσία ο Νικόλαος και λίγο αργότερα εγκαθίσταται στη Μόσχα ο Ζώης και ο Θεοδόσιος, όμως πεθαίνει ξαφνικά σε ηλικία 36 ετών, άγαμος και άτεκνος. Οι υπόλοιποι τέσσερις εναπομείναντες ακολουθώντας το παράδειγμά του

συμφωνούν και αποφασίζουν να παραμείνουν όλοι τους άγαμοι ώστε να διαθέσουν απερίσπαστοι από οικογενειακές υποχρεώσεις, ό,τι με το εμπόριο απέκτησαν, προς φωτισμό και παρηγοριά της πατρίδας.

Στα 1809 πεθαίνει στο Λιβόρνο, σε ηλικία 43 ετών, και ο Μιχαήλ. Τότε τα τρία πλέον αδέρφια αρχίζουν μία πρωτοφανή εθνικοφωτιστική δραστηριότητα ενισχύοντας τα ελληνικά σχολεία και - ιδίως - εκδίδοντας κάθε είδους ελληνικά βιβλία, τα οποία μαζί με εκείνα του Κοραή, που είχαν επίσης χρηματοδοτήσει, θα φτάσουν συνολικά σχεδόν τα εκατό, και θα αποσταλούν κατά χιλιάδες δωρεάν στα πέρατα του ελληνισμού για τη μόρφωση των «...ελλήνων νεανίσκων».

Παράλληλα στα Γιάννενα οι τρεις αδερφές τους - και κυρίως η Ζωίτσα - βοηθούν τους έχοντες ανάγκη με κάθε τρόπο, έτσι ώστε το πατρικό τους σπίτι να παρουσιάζει όψη φιλανθρωπικού καταστήματος. Συγχρόνως καταθέτουν σε ρωσική τράπεζα 60.000 ρούβλια υπέρ της Μπαλαναίας Σχολής Ιωαννίνων, την οποία στο μεταξύ προικίζουν με πλούσια βιβλιοθήκη και άλλα εποπτικά όργανα.

Το 1827 πεθαίνει στη Μόσχα, σε ηλικία 64 ετών ο Ζώης, και τον επόμενο χρόνο ο Αναστάσιος στη Νίζνα, μετά τον θάνατο των οποίων ο μόνος πλέον επιζών Νικόλαος συνέχισε με μεγαλύτερο ακόμη πάθος τις δωρεές προς «...την πατρώα γη». Τον επόμενο χρόνο ο εθνικός κυβερνήτης της Ελλάδας Ιωάννης Καποδίστριας του στέλνει από την Αίγινα ευχαριστήριο γράμμα εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του Έθνους για την αποστολή βιβλίων που προορίζονταν «...προς την Χριστιανική και Επιστημονική εκπαίδευση της ελληνικής νεολαίας».

Την ίδια εποχή ο Νικόλαος εγκαταλείπει τη Μόσχα και επιστρέφει στην αγαπημένη του Νίζνα, όπου παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του. Από την πόλη αυτή θα κατευθύνει την καταιγίδα των αγαθοεργιών της “Ζωσιμαίας Αδελφότητας” προς τη γενέτειρα πόλη, τα Γιάννενα. Ο Νικόλαος Ζωσιμάς πέθανε τελευταίος, σε ηλικία 83 ετών, μετά μακρά και επώδυνη αρρώστια. Καθώς και οι έξι αδερφοί παρέμειναν άγαμοι, το όνομα των Ζωσιμάδων έσβησε.

Οι ευεργεσίες και δωρεές των άξιων αυτών τέκνων της Ηπείρου είναι αμέτρητες. Στα Γιάννενα η Ζωσιμαία Αδελφότητα:

ανοικοδόμησε εκ βάθρων και τις πέντε ενοριακές εκκλησίες των Ιωαννίνων που είχαν καταστραφεί κατά την πυρκαγιά του 1820,

ανήγειρε πρότυπο γηροκομείο και νοσοκομείο,
ίδρυσε και προίκισε «...στο διηνεκές» την περίφημη Ζωσιμαία Σχολή,
χορήγησε υποτροφίες σε άπορους μαθητές,
βοήθησε φτωχούς, ορφανά και χήρες, άρρωστους, αδύνατους και φυλακισμένους,
δώρισε το 25% των μετοχών της Εθνικής Τράπεζας στην πόλη,
ανοικοδόμησε το μοναστήρι της Μεταμόρφωσης του Σωτήρα στο Νησί των Ιωαννίνων,
χορήγησε μεγάλα ποσά σε όλα τα ευαγή ιδρύματα των Ιωαννίνων,
προίκισε πλήθος απόρων κοριτσιών των Ιωαννίνων και του Γραμμένου κ.ά.

Εκτός της ιδιαίτερης πατρίδας τους έκαναν ηγεμονικές δωρεές στα νοσοκομεία, ορφανοτροφεία και φτωχοκομεία της Μόσχας και της Νίζνας, όπου ανήγειραν επίσης το ναό του Ιωάννη του Πρόδρομου και σειρά κοινωφελών κτιρίων και ενίσχυσαν οικονομικά την Ελληνική Κοινότητα της ίδιας πόλης. Επίσης ευεργέτησαν το Ορφανοτροφείο και το Ελληνικό Σχολείο της Πάτμου, δώρισαν στην Ελλάδα την περίφημη νομισματική συλλογή τους, κ.ά.

Αντάξια της μεγάλης προσφοράς των Ζωσιμάδων ήταν και η αναγνώριση του έργου τους. Είχαν τη χαρά να τιμηθούν πλουσιοπάροχα όταν βρίσκονταν στη ζωή. Και μετά το θάνατό τους τα ονόματά τους γράφτηκαν στην ιστορία του Έθνους, και ιδιαίτερα της πόλης των Ιωαννίνων, πρώτοι μεταξύ των πρώτων ανάμεσα στους μεγάλους άντρες που ευεργέτησαν την πίστη και την πατρίδα.

**Προς τιμή τους το Εθνικό Στάδιο των Ιωαννίνων, φέρει το όνομα :
« ΕΘΝΙΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ».**

Μιχαήλ Τοσίτσας

Γεννήθηκε στο Μέτσοβο το 1787. Πατέρας του ήταν ο Αναστάσης, στο επάγγελμα γουναράς. Ο μικρός Μιχαήλ έμεινε ως τα δέκα του χρόνια στο Μέτσοβο και εκεί έμαθε τα πρώτα του γράμματα. Μετά τον πήρε ο πατέρας του κοντά στην Θεσσαλονίκη, όπου εκεί συνέχισε το σχολείο μέχρι που έγινε δεκατεσσάρων ετών και το 1806 ανέλαβε μαζί με τα αδέρφια του το κατάστημα επεξεργασίας γουναρικών του πατέρα του.

Ο Μιχαήλ έμαθε την τέχνη και γύρισε στο Μέτσοβο μαζί με τον πατέρα του, ο οποίος του ανάθεσε το μαγαζί του. Ο Μιχαήλ ανέπτυξε σπουδαία εμπορική δραστηριότητα και οι δουλειές πήγαιναν τόσο καλά, που έβαλε και τα αδέρφια του (τρία αγόρια και ένα κορίτσι) στην τέχνη. Έστειλε τα αδέρφια του στην Αίγυπτο και παράλληλα ίδρυσε υποκαταστήματα στην Αλεξάνδρεια, το Λιβόρνο και τη Μάλτα, αναθέτοντας τη διεύθυνση στα αδέρφια του .

Το 1829 εγκαταστάθηκε στην Αλεξάνδρεια και ο Μιχαήλ .Εκεί γνωρίστηκε με τον αντιβασιλιά ο οποίος εκτιμώντας τις ικανότητες και τον ακέραιο χαρακτήρα του, τον διόρισε διευθυντή όλης της κτηματικής περιουσίας του, προσωπικό του σύμβουλο και επικεφαλής της πρώτης κρατικής τράπεζας και της ποταμοπλοϊκής εταιρείας του Νείλου. Ο Τοσίτσας καταπιάστηκε με τη βαμβακοκαλλιέργεια, και όλο μεγάλωνε τα πλούτη του.

Παράλληλα εξελίχθηκε σε έναν από τους ισχυρότερους γαιοκτήμονες της Αιγύπτου. Ο Μιχαήλ Τοσίτσας υπήρξε ο πρώτος Γενικός Πρόξενος

της Ελλάδας στην Αλεξάνδρεια και κατά γενική εκτίμηση θεωρείται ο πατέρας του ελληνισμού της Αιγύπτου. **Συνέβαλε στην ίδρυση της Ελληνικής Κοινότητας και, μαζί με τα αδέρφια του, βοήθησε να αποκτήσει σημαντικές εκπαιδευτικές και εκκλησιαστικές υποδομές. Το 1854 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα .**

Η ευεργετική του δράση δεν περιορίστηκε μόνο στην Αλεξάνδρεια αλλά εκδηλώθηκε εξίσου στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την ιδιαίτερη πατρίδα του το Μέτσοβο .

Στη διαθήκη του άφησε μεγάλα ποσά για την αρωγή των φτωχών καθώς και την ενίσχυση νοσοκομειακών, εκκλησιαστικών και εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Μεταξύ αυτών επισημαίνουμε τις δωρεές σημαντικών ποσών στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Αρσάκειο και το Πολυτεχνείο.

Μετά τον θάνατό του η σύζυγός του Ελένη συνέχισε το φιλανθρωπικό του έργο, προσφέροντας σημαντικά ποσά σε εκπαιδευτικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα καθώς και για το κτίσιμο και την αποπεράτωση πολυτεχνείου των Αθηνών.

Ο νεώτερος αδελφός του Θεόδωρος, ο οποίος απέκτησε επίσης τεράστια περιουσία στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, μετά την απελευθέρωση γύρισε στην Ελλάδα όπου δώρισε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του σε ιδρύματα.

Η ευεργετική αποστολή του Μιχαήλ Τοσίτσα αρχίζει στην Αλεξάνδρεια. Από εκεί ενισχύει τον αγώνα των Ελλήνων, εξαγοράζει Έλληνες αιχμαλώτους στα σκλαβοπάζαρα των Τούρκων και ιδρύει στην Αλεξάνδρεια νοσοκομείο, εκκλησία και σχολείο για τους εκεί Έλληνες.

Στην Αλεξάνδρεια κτίζει την φημισμένη «Τοσιτσαία Σχολή», που στέγαζε δημοτικό σχολείο, σχολαρχείο, παρθεναγωγείο και βιβλιοθήκη.

Στο Μέτσοβο κάθε χρόνο, όσο ζούσε έστελνε σημαντικά χρηματικά ποσά για την ανακούφιση των φτωχών. Στην Εθνική Τράπεζα κατέθεσε πάνω από 100.000 δραχμές για να πληρώνονται από τους τόκους στο Μέτσοβο δύο δάσκαλοι κάθε χρόνο.

Στη Θεσσαλονίκη κληροδότησε αρκετά χρήματα για το εκεί ελληνικό σχολείο, στο οποίο και αυτός μικρός είχε μαθητεύσει.

Στην Αθήνα ο Τοσίτσας έκανε έργα οδοποιίας και ενίσχυσε νοσοκομεία, το Αρσάκειο Παρθεναγωγείο και το Πολυτεχνείο. Πέθανε το 1856.

Θεόδωρος Αρεταίος

Ήταν επιφανής Έλληνας ιατρός και ευεργέτης, καθηγητής της Ιατρικής και συγγραφέας πολλών ιατρικών συγγραμμάτων.

Το πραγματικό του επίθετο ήταν Κωνσταντινίδης το οποίο άλλαξε σε Αρεταίος για να τιμήσει τον ομώνυμο σπουδαίο Έλληνα γιατρό του 2ου π.Χ. αιώνα.

Γεννήθηκε στο Ναύπλιο το 1829 από πατέρα καταγόμενο από τη Σμύρνη. Έμεινε ορφανός και μην έχοντας τα αναγκαία για να ζήσει άρχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών όπου με τη βοήθεια του Όθωνα μετέβη στο Βερολίνο. Εκεί ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην ιατρική και εργάσθηκε επί τριετία σε νοσοκομεία του Βερολίνου,

της Βιέννης και του Παρισιού. Έπειτα επέστρεψε στην Αθήνα και διορίστηκε ιατρός. Αργότερα χρημάτισε υφηγητής της εγχειρητικής και επιδεσμολογίας, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1863), έκτακτος καθηγητής της χειρουργικής (1864), τακτικός καθηγητής (1870), κοσμήτωρ (1873-4) και πρύτανης (1879-1880).

Τον θάνατό του (24 Μαρτίου 1893) πένθησε σχεδόν το πανελλήνιο. Από την μεγάλη δε περιουσία που απέκτησε, ο Θεόδωρος και η σύζυγος αυτού Ελένη κληροδότησαν το βασιλικό ποσό του ενός εκατομμυρίου δραχμών στο Εθνικό Πανεπιστήμιο Αθηνών προς ίδρυση χειρουργικού και γυναικολογικού νοσοκομείου το οποίο και αναγέρθηκε στην Αθήνα, προς τιμή του, φέροντας το όνομά του.

Το Αρεταίειο Νοσοκομείο θεμελιώθηκε το 1894 και το 1898 άνοιξε τις πύλες του, ως προϊόν της αγάπης του αιμνήστου δημιουργού του, ο οποίος άφησε το σύνολο σχεδόν της περιουσίας του για το σκοπό αυτό στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Σήμερα στεγάζει σήμερα τρεις κλινικές της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΑΚΗΣ 1745 –1825

Ο Ιωάννης Βαρβάκης γεννήθηκε στα Ψαρά γύρω στα 1745. Τα μεγάλα μάτια του και ο ορμητικός χαρακτήρας του τον έκαναν να μοιάζει με τα βαρβάκια (είδος γερακιού), γι' αυτό και τού έδωσαν αυτό το προσωνύμιο που έγινε στη συνέχεια το επώνυμό του.

Από πολύ μικρός ο Βαρβάκης ασχολήθηκε με τη ναυτιλία. Στα δέκα του χρόνια είχε μάθει να χρησιμοποιεί κανόνι, ενώ στα δεκαεπτά του άρχισε να παίρνει μέρος σε επιδρομές εναντίον τουρκικών εμπορικών καραβιών.

Είκοσι ετών ήταν κιόλας καπετάνιος με δικό του καράβι, το οποίο χρησιμοποίησε ως πυρπολικό εναντίον των Τούρκων κατά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο. Στη ναυμαχία του Τσεσμέ (26 Ιουνίου 1770) το καράβι του καταστράφηκε, αλλά ο στρατηγός Αλέξιος Ορλώφ τον τίμησε ονομάζοντάς τον «εθελοντή-ήρωα» και η τσαρίνα Αικατερίνη Β' τον ενέταξε στις στρατιωτικές δυνάμεις της αυτοκρατορικής Ρωσίας με το βαθμό του υπολοχαγού.

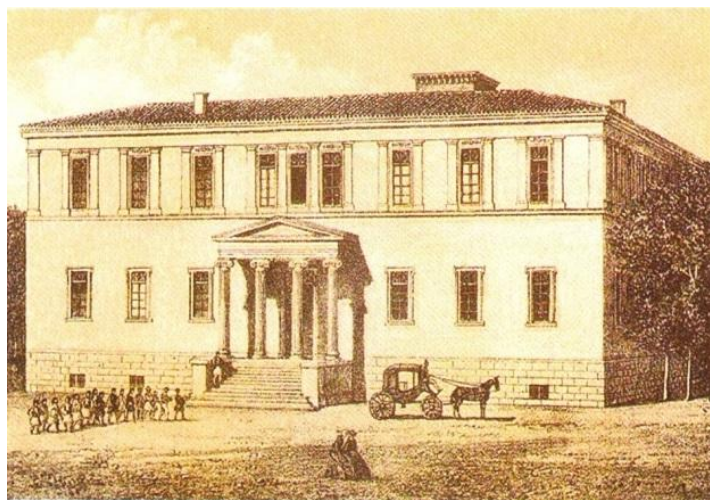
Ωστόσο, οι Τούρκοι ποτέ δεν ξέχασαν τις ζημιές που τους προξένησε. Άρχισαν να τον καταζητούν και, επειδή απέτυχαν να τον συλλάβουν, δήμευσαν το καινούργιο του πλοίο. Τότε η ρωσική πρεσβεία τον φυγάδευσε στην Οδησό, όπου η Αικατερίνη, ως ανταμοιβή για την

προσφορά του, του χάρισε 10.000 ρούβλια καθώς και το δικαίωμα να κάνει αφορολόγητο εμπόριο ψαριών στην Κασπία θάλασσα.

Εγκαταστάθηκε, λοιπόν, στο Αστραχάν, όπου έστησε την επιχείρησή του, και, πολύ γρήγορα, κατόρθωσε να πλουτίσει κάνοντας εμπόριο χαβιαριού.

Ο Βαρβάκης επέδειξε ιδιαίτερη ευαισθησία σε θέματα παιδείας και πολιτισμού. **Διέθεσε πολλά χρήματα για την υλοποίηση κοινωφελών έργων. Ανάμεσα στα έργα αυτά ήταν και η ίδρυση πολλών σχολείων, παρότι ο ίδιος ήταν αγράμματος.**

Τις μεγαλύτερες ευεργεσίες του όμως τις έκανε ο Βαρβάκης στην πατρίδα του. Εκτός από όσα είχε προσφέρει κατά την Επανάσταση, **με τη διαθήκη του, την οποία ολοκλήρωσε δύο ημέρες πριν πεθάνει στη Ζάκυνθο το 1825, διέθεσε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του στην ίδρυση Λυκείου για την εκπαίδευση της ελληνικής νεολαίας, την εξαγορά αιχμαλώτων και τη συντήρηση απόρων οικογενειών σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, κυρίως των Ψαριανών προσφύγων μετά την ολοκληρωτική καταστροφή του νησιού το 1824. Και βέβαια, πέρα και από τα χρήματα και τα υλικά αγαθά, η πιο σπουδαία παρακαταθήκη που άφησε σε όλους τους Έλληνες και κυρίως στην ελληνική νεολαία, είναι η ίδια του η ζωή, η γενναιοδωρία και η γνήσια φιλοπατρία του.**

2, Το «Βαρβάκειο Λύκειο»

Επτακόσιες χιλιάδες ρούβλια κληροδότησε ο Ι. Βαρβάκης στην ελληνική πολιτεία για την ανέγερση διδακτηρίου. Η ελληνική κυβέρνηση όμως

καθυστέρησε δεκαοκτώ χρόνια μέχρι να αποφασίσει την οικοδόμηση του σχολικού κτηρίου που θα έφερε το όνομά του. Αλλά κι αυτή η απόφαση, που πάρθηκε το 1843, ανακλήθηκε δεκατρία χρόνια αργότερα, όταν η θέση που είχε επιλεγεί για την ανέγερση του κτηρίου κρίθηκε ακατάλληλη. Τελικά το 1856, καθορίσθηκε ως κατάλληλος χώρος, ένα οικόπεδο στο κέντρο της Αθήνας που οριζόταν από τις οδούς Αθηνάς, Σωκράτους, Αρμοδίου και Αριστογείτονος.

Στο κτίσμα αυτό λειτούργησαν το 1860 ένα «Ελληνικό Σχολείο» (κατώτερο δευτεροβάθμιο) και ένα «Κλασσικό Γυμνάσιο» (ανώτερο δευτεροβάθμιο), που ονομάστηκαν «Βαρβάκεια».

Το 1886 ιδρύθηκε, το «Βαρβάκειο Λύκειο», ένα νέου τύπου σχολείο που ακολουθούσε το πρότυπο των γερμανικών Γυμνασίων. Καθοριστικό ρόλο στην ίδρυσή του έπαιξε ο τότε πρωθυπουργός Χαρίλαος Τρικούπης, ο οποίος θεωρούσε σπουδαία την ίδρυση μιας τέτοιας σχολής, της οποίας βασικός σκοπός θα ήταν η προετοιμασία των νέων για τη μετέπειτα φοίτησή τους στη Σχολή των Βιομηχανικών Τεχνών (το σημερινό Πολυτεχνείο) και τις Στρατιωτικές Σχολές.

Πολύ σύντομα, η φήμη του σχολείου ξεπέρασε τα όρια της χώρας, με αποτέλεσμα να συρρέουν σ' αυτό νέοι και από το εξωτερικό.

Η Βαρβάκειος Πρότυπος Σχολή λειτούργησε κανονικά έως την έναρξη του πολέμου. Κατά τη διάρκειά του, η λειτουργία του σχολείου διακόπηκε ενώ πυρκαγιά, που εκδηλώθηκε το 1944, κατέστρεψε όλο το υλικό των βιβλιοθηκών και των εργαστηρίων, τα αρχεία των προτύπων σχολείων, καθώς και τα αρχεία του Διδασκαλείου. Χάθηκε όμως και το νεοκλασικό κτήριο, το οποίο, μολονότι πολλοί ειδικοί είχαν αποφανθεί πως θα μπορούσε να επισκευασθεί, κατεδαφίστηκε τελικά το 1955.

Μετά από μεταστέγαση και φιλοξενία του σε άλλα σχολεία, το 1957 παραχωρήθηκε από το κράτος ένα οικόπεδο στο Ψυχικό, στη συμβολή των οδών Μουσών και Παπαδιαμάντη, για την δημιουργία του νέου κτηρίου της Βαρβακείου Σχολής, όπου, το 1982, εγκαταστάθηκε πραγματικά το σχολείο.

Το Γυμνάσιό είναι σήμερα ένα από τα δημόσια πειραματικά σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης της χώρας.

Μετά την παρουσίαση των εθνικών ευεργετών μας, κάνουμε
ένα αφιέρωμα σε έναν ευεργέτη της τοπικής κοινότητας της
Λιβαδειάς : **Στον Χρήστο Μπαρμπέρη**

Χρήστος Μπαρμπέρης

Ο Χρήστος Μπαρμπέρης (1913 - 2007) ήταν Έλληνας πολιτικός.

Γεννήθηκε στο Κυριάκι Λιβαδειάς το 1913 και απεβίωσε το 2007. Ήταν γιος του Γεωργίου Χ. Μπαρμπέρη και της Γεωργίας Τσάμη. Αποφοίτησε από το Γυμνάσιο Λιβαδειάς και τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1934.

Είχε έντονη πολιτική δράση από τα μαθητικά και φοιτητικά του χρόνια ως μέλος της Ο.Κ.Ν.Ε. Γνωρίστηκε με ηγετικές προσωπικότητες και διανοούμενους της Αριστεράς όπως τον Κ. Βάρναλη και τον Β. Ρώτα.

Κατά τη Γερμανική Κατοχή εγκαθίσταται στη Λιβαδειά, και αναλαμβάνει την οργάνωση και συγκρότηση των πρώτων αντιστασιακών οργανώσεων στη Βοιωτία

Κατά την απελευθέρωση καλείται από τον Υπουργό Γεωργίας της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, να συντονίσει την διανομή 222.000 χιλ. στρεμμάτων καλλιεργούμενης γης της Αγγλικής Εταιρείας Κωπαΐδας, στους ακτήμονες των επαρχιών Λιβαδειάς, Θήβας και Λοκρίδας.

Μετά τα Δεκεμβριανά και τη συμφωνία της Βάρκιζας φυλακίστηκε και εξορίστηκε.

Το 1999 ο Χρήστος Μπαρμπέρης και οι αδελφές του, Βασιλική και Μάρθα, ιδρύουν το Ίδρυμα «ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ» στο οποίο άφησαν όλη τους την περιουσία.

Σκοποί του ιδρύματος είναι:

1) Η χορήγηση σε πρωτοετείς φοιτητές - φοιτήτριες, ανωτάτων κρατικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, που γεννήθηκαν, κατοικούν και είναι δημότες Λιβαδειάς, εξαίρετου ήθους, τεσσάρων (4) υποτροφιών ανά μία (1) για τα τμήματα: α) Ιατρικής, β) Βιολογίας, γ) Φιλολογίας και δ) Μαθηματικών, μέχρι πέρας των σπουδών τους.

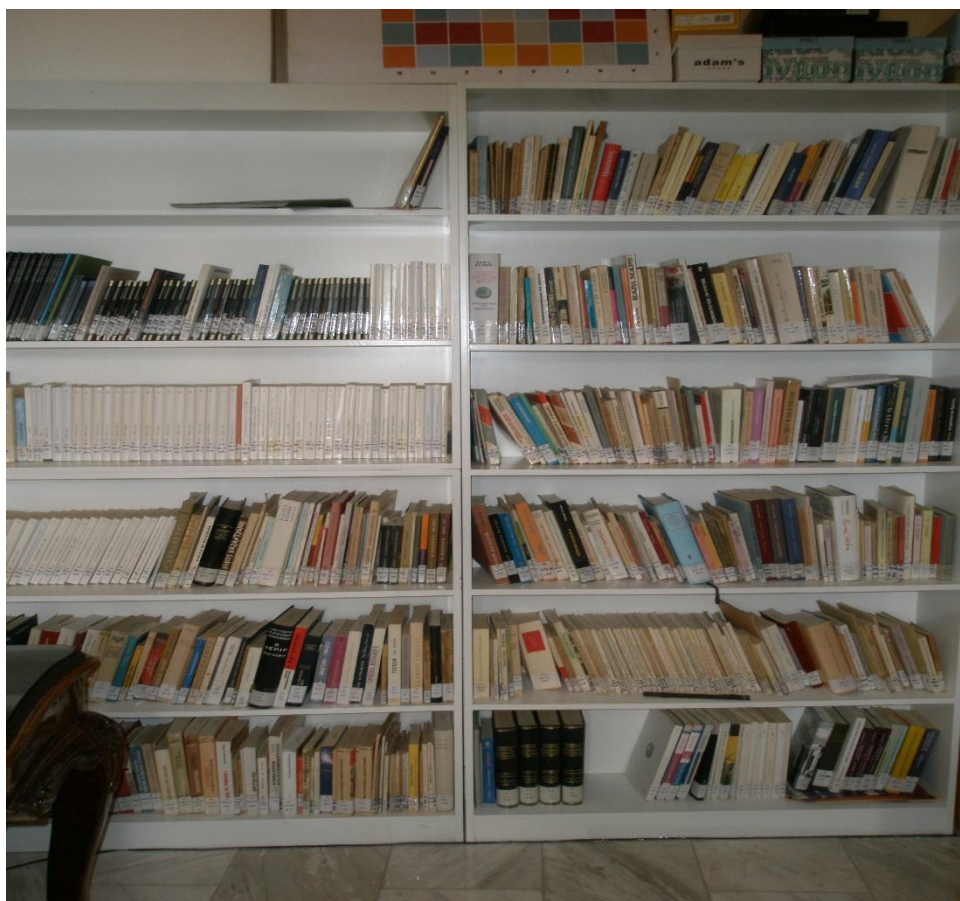
2) Η οικονομική ενίσχυση κάθε ημερολογιακό έτος των κάτωθι κοινωφελών - πολιτιστικών ιδρυμάτων, που βρίσκονται στη Λιβαδειά:
α) Της Βιβλιοθήκης για την αγορά κυρίως βιβλίων.
β) Του Γηροκομείου «Εστία Μητέρας» και
γ) Του Γηροκομείου «Άγιος Βλάσιος

Μία επίσης σπουδαία προσφορά του ιδρύματος Μπαρμπέρη, είναι και η δωρεά προς τη Δημοτική Βιβλιοθήκη Λιβαδειάς, μιας συλλογής 4.500-5.000 βιβλίων .Πρόκειται για την προσωπική βιβλιοθήκη του Χρήστου Μπαρμπέρη .

Η συλλογή περιλαμβάνει βιβλία κάθε περιεχομένου: ποίηση, πεζογραφία, φιλοσοφία (αρχαία ελληνική και σύγχρονη), αριστερή πολιτική θεωρία ,φιλοσοφία του Μαρξισμού, μεγάλο αριθμό βιβλίων ιστορίας ελληνικής και παγκόσμιας, τέχνη , μαθηματικά ,φυσική και γενετική, φιλοσοφία της επιστήμης, βιογραφίες προσωπικοτήτων της τέχνης και της πολιτικής, κοινωνιολογία ,πολιτική οικονομία, ψυχολογία και βιβλία για την ευρωπαϊκή ένωση. Επίσης, περιλαμβάνει τα άπαντα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας.

Κάποιες απ' αυτές τις εκδόσεις είναι σπανιότατες, ενώ πολλά από τα βιβλία έχουν αφιερώσεις από τους συγγραφείς τους.

Η καταλογοποίηση και η τοποθέτησή τους στο χώρο της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς δεν έχει ολοκληρωθεί .

Η συλλογή βιβλίων του Χ. Μπαρμπέρη στο χώρο της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς.

Ενδεικτική βιβλιογραφία:

- « Έλληνες ευεργέτες : Άξιοι της Εθνικής ευγνωμοσύνης». Ημερίδα. 22 Μαΐου 1997. Δήμος Αθηναίων.
- « Έλληνες ευεργέτες : Άξιοι της Εθνικής ευγνωμοσύνης» Στέφανος Παπαγεωργίου. Δήμος Αθηναίων 2001.

Οι μαθητές της ομάδας:

- Γιαμάς Λουκάς
- Γλυτσός Αντώνης
- Γούλας Γιώργος
- Ευταξίας Κωνσταντίνος
- Κόκκινος Πλούταρχος
- Κουτσούμπας Βασίλης
- Κριμπάς Κωνσταντίνος
- Μαυροδήμος Πέτρος
- Τόλιας Πέτρος
- Φλώρος Αθανάσιος
- Μπασδέκη Παρασκευή
- Μπερνίτσι Μπρουτίλντα
- Παλούκη Γεωργία
- Μπαλτά Αγγελική
- Παπαθανασίου Ζωή
- Ζουμάς Ιορδάνης
- Μαλούχος Αναστάσης
- Σιώζιος Μίλτος
- Σπύρου Άγγελος
- Χρήστου Ηλίας

ΤΕΛΟΣ Γ' ΜΕΡΟΥΣ